

Τα πτερόεντα δώρα

Ιένος του κόσμου και της σαρκός κατήλθε την παραμονήν από τα ύψη, συστειλάς τας πτέρυγας, όπως τας κρύπτει θεός Άγγελος. Έφερε δώρα από τα άνω βασίλεια, διά να φιλεύσῃ τους κατοίκους της πρωτευούσης. Ήτον ο καλός άγγελος της πόλεως.

Εκράτει εις την χείρα εν άστρον και επί του στέρνου του έπαλλε ζωή και δύναμις και από το στόμα του εξήρχετο πνοή θείας γαλήνης. Τα τρία ταύτα δώρα ήθελε να μεταδώσῃ εις όλους όσοι προθύμως τα δέχονται.

Εισήλθεν εν πρώτοις εις εν αρχοντικόν μέγαρον. Είδεν εκεί το ψεύδος και την σεμνοτυφίαν, την ανίαν και το ανωφελές της ζωής ζωγραφισμένα εις τα πρόσωπα του ανδρός και της γυναικός και ήκουε τα δύο τέκνα να ψελλίζωσι λέξεις εις άγνωστον γλώσσα. Ο Άγγελος επήρε τα τρία ουράνια δώρα του και έφυγε τρέχων εκείθεν.

Επήγεν εις την καλύβαν πτωχού ανθρώπου. Ο ανήρ έλειπεν όλην την εσπέραν εις την ταβέρναν. Η γυνή επροσπάθει ν' αποκοιμίση με ολίγον ξηρόν άρτον τα πέντε τέκνα, βλασφημούσα άμα την ώραν που είχεν υπανδρευθή. Τα μεσάνυχτα επέστρεψεν ο σύζυγός της· αυτή τον ύβρισε νευρική, με φωνήν οξείαν, εκείνος την έδειρε με την ράβδον την οζώδη και μετ' ολίγον οι δύο επλάγιασαν, χωρίς να κάμουν την προσευχήν των και ήρχισαν να ροχαλίζουν με βαρείς τόνους. Έφυγεν εκείθεν ο Άγγελος.

Ανέβη εις μέγα κτήριον, πλουσίως φωτισμένον. Ήσαν εκεί πολλά δωμάτια με τραπέζας, κι επάνω των έκυπτον άνθρωποι, μετρούντες αδιακόπως χρήματα, παίζοντες με χαρτιά. Ωχροί και δυστυχείς, όλη η ψυχή των ήτο συγκεντρωμέ-

νη εις την ασχολίαν ταύτην. Ο Άγγελος εκάλυψεν το πρόσωπον με τας πτέρυγάς του, διά να μη βλέπῃ, κι έφυγε δρομαίος.

Εις τον δρόμον συνήντησε πολλούς ανθρώπους, άλλους εξερχομένους από τα καπηλεία, οίνοβαρείς, και άλλους κατερχομένους από τα χαρτοπαίγνια, μεθύοντας χειροτέραν μέθην. Τινάς είδε ν' ασχημονούν και τινάς ήκουσε να βλασφημούν τον Αι-Βασίλην ως πταίστην. Ο Άγγελος εκάλυψεν με τας πτέρυγάς του τα ώτα, διά να μην ακούῃ, και αντιπαρήλθεν.

Υπέφωσκεν ήδη η πρωία της πρωτοχρονιάς και ο Άγγελος, διά να παρηγορηθή, εισήλθεν εις την εκκλησίαν. Αμέσως πλησίον εις τας θύρας είδεν ανθρώπους να μετρούν νομίσματα, μόνον πως δεν είκον παιγνιόχαρτα εις τας χείρας· και εις το βάθος αντίκρυσεν ένα άνθρωπον χρυσοστόλιστον και μιτροφορούντα ως Μήδον σατράπην της εποχής του Δαρείου, ποιούντα διαφόρους ακκισμούς και επιτηδευμένας κινήσεις. Δεξιά και αριστερά, άλλοι μερικοί έψαλλον με πεπλασμένας φωνάς: Τον Δεσπότην και αρχιερέα!

Ο Άγγελος δεν εύρε παρηγορίαν. Επήρε τα πτερόεντα δώρα του – το άστρον, το πρωρισμένον να λάμπη εις τας συνειδήσεις, την αύραν, την ικανήν να δροσίξη τας ψυχάς, και την ζωήν, την πλασμένην διά να πάλλη εις τας καρδίας, ετάνυσε τας πτέρυγας, και επανήλθεν εις τας ουρανίας αψίδας.

Από «Τα Χριστουγεννιάτικα,
τα Πρωτοχρονιάτικα και των Φώτων»
(εκδόσεις Πατάκη)
του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη

και για την αντιγραφή,
Ανδρέας Τύρος